

על כפיו יביא

יורם טהרלב, מחבר השיר, כתב:

"אחרי מלחמת ששת הימים היה בארץ גל של שירי ניצחון ותהילה . אבל מתחת לפני השטח החלו לרחוש גם זרמים מיסטיים של אמונה בנסים שקרו לנו. את השיר "על כפיו יביא" כתבתי שנתיים אחרי המלחמה, אבל אני חושב שעשורה עליו רוח המסורת היהודית, שהרי אליהו הנביא נחשב למבשר ביאת המשיח.

- **קבית הראשון מסופר על נזר שחולט לפנות כיסא לאליהו הנביא, אבא הוא אפילו אינו יודע מתי ולאן הוא יבוא אל הנזר פשוט מחכה לו.**
נסו לדמיין מה צופר על הנזר? מה הוא מרטיט? מה הוא חושב? מה הייתם אומרם לו אם הייתם חיים מתקופתו?
- **נזר שחולט לפנות כיסא לאליהו סיבוא... סנדלר שחולט לתפור נצליים לאליהו הנביא... קנאי שחולט לתניח את אבן הפינה לפית האבן הכף הט יביאו לאליהו הנביא... מה הייתם אומרים להביא לאליהו הנביא? חשבו על חפץ, תחושה, מחשבה, ידיעה או כל דבר שתמצאו להביא לאליהו כאשר הוא יבוא.**

ברחובנו הצר גר סנדלר אחד מוזר הוא יושב בצריפו ולא עושה דבר .	ברחובנו הצר גר סנדלר אחד מוזר הוא יושב בצריפו ולא עושה דבר .	ברחובנו הצר גר סנדלר אחד מוזר הוא יושב בצריפו ולא עושה דבר .
איש אינו בא לקנות, ואין איש מבקר, ושנתיים שהוא כבר אינו מנגר .	מדפיו הריקים מכוסים באבק כבר שנתיים מונח המרצע בשק .	איש אינו בא לקנות, ואין איש מבקר, ושנתיים שהוא כבר אינו מנגר .
והוא חלום אחד נושא עוד בלבבו לבנות כסא לאליהו שיבוא, על כפיו אותו יביא, לאליהו הנביא .	והוא חולם כי נעליים הוא תופר, בן על הרים ינוו רגלי המבשר . על כפיו אותן יביא, לאליהו הנביא .	והוא יושב ומחכה לו כבר שנים חולם הוא שיזכה לו, על סודו שומר ומחכה לו מתי כבר יגיע היום .
והוא יושב ומחכה לו... לו ...	והוא יושב ומחכה לו... לו ...	והוא יושב ומחכה לו... לו ...

סיפור קטן על ירושלים:

לפני שנים רבות חיו בירושלים שני אחים. אחד מהם היה נשוי. היו לו אישה וילדים. האח השני היה ערירי. לא הייתה לו אישה ולא היו לו ילדים. שני האחים עבדו יחד בשדה שלהם. יחד חרשו ויחד זרעו. והנה הגיע זמן הקציר, האחים קצרו את החיטה וחילקו אותה לשני חלקים שווים: חלק אחד לאח הבכור, והחלק השני לאח הצעיר. בלילה לא יכול היה האח הצעיר להירדם. הוא חשב בליבו: לי אין אישה ואין לי ילדים. לאח שלי מגיע חלק גדול יותר מן החיטה! קם האח הצעיר מן המיטה ויצא לשדה. הוא לקח חיטה מן הערימה שלו - והעביר אותה לערימה של אחיו הבכור. גם האח הבכור לא יכול היה להירדם באותו לילה, הוא חשב: לי יש אישה וילדים, אך אחי הוא ערירי. אין לו שום דבר מלבד החיטה. מגיע לו חלק גדול יותר! קם האח הבכור ממיטתו ויצא לשדה, הוא לקח חיטה מהערימה שלו והעביר אותה לערימה של אחיו הצעיר. בבוקר קמו שני האחים ויצאו לשדה, והנה הם ראו: שתי הערימות שוות! התפלאו מאוד האחים אך לא אמרו דבר. בלילה השני שוב יצאו האחים לשדה. כל אחד מהם העביר חיטה מהערימה שלו לערימה של אחיו. אך בבוקר שוב היו שתי הערימות שוות, וכך היה גם בלילה השלישי. בלילה הרביעי החליט כל אחד מהם: אצא לשדה ואראה מה קורה לערימות החיטה! מדוע הן שוות בבוקר? קמו שני האחים ויצאו לשדה. באמצע הדרך הם נפגשו. ברגע זה הבינו האחים את הסוד... התחבקו האחים והתנשקו, והם ברכו את האלוקים על שנתן להם לב טוב ואהבה לזולת. האגדה מספרת: במקום שבו הם נפגשו בנו את בית-המקדש.

ירושלים היא אחת הערים העתיקות בעולם. שמה נישא בפי מאות מיליוני בני אדם, ופנים רבות לה. בהיותה עיר בת היסטוריה של אלפי שנים, ניהנו לה שמות רבים בשלל שפות: כנענית, עברית, ארמית, ערבית, לטינית ושפות לועזיות המדוברות בימינו. על פי המסורת היהודית, לירושלים שבעים שמות. רבים משמות העיר מוזכרים בתנ"ך, חלקם מוכרים מממצאים ארכיאולוגיים, חלקם מופיעים בספרות חז"ל ואחרים בספרות ההגות והפיוט שהתחברו במרוצת הדורות. חלק משמותיה של ירושלים: ציון, יפה נוף, עיר הקודש, הר הקודש, אבן מעמסה, הנצח, מנוחה, עין העולם, דרושה, עדן, עיר הצדק, חיים, שלם, עיר הפרוות, יבוס, אריאל, העיר ועוד..

- מה ניתן ללמוד מהמיתות המרובות של העיר? מה מטאפיזיות אלה?
- מה שמותיה של ירושלים מלמדים אותנו על אופייה ומהותה של העיר?

לב האומה

מדינה צריכה נשק ומשק, מדינה צריכה עפה וארץ, אך מעל הכל היא צריכה לב, רוח, נשמה. ירושלים היא לב האומה. ירושלים היא התורה והנבואה, הנהגה והמלכות. לכן, הרבה יש לחשוב על ירושלים וללמוד על ירושלים, להרגיש את ירושלים, ולחלום על ירושלים. כאשר אנו נפגשים עם ירושלים, הננו נפגשים עם החוכן היותר עמוק שבאומה.

(הרב שלמה אבינר)

